

Ooper on lähedal

Rahvusooper
Estonia

100-aastase Rahvusooper Estonia valgekaareline hoone kõrgub traditsioonide kandja ja kunstitemplina Tallinna kesklinnas. Rahvusooper on näinud erinevaid aegu, ka arusaamad ooperist ja balletist on aegade jooksul muutunud. Nüüdseks on kätte jõudnud aeg, mil see kunstiliik vajab tutvustamist ja lähemale tulemist oma potentsiaalsele publikule.

Estonia on selles vallas teinud tähelepanuväärset ja silmahakkavat tööd. Meenuvad kasvõi 2012. aastal enne hooaja algust linnaruumi vallutanud põneva kontseptsiooniga plakatid või siis "Estonia maja 100" juubeli tähistamise ideede tulevark stiilipeost kuni avatud proovide, 100 luige järve ja kõigi muude paeluvate üritusteni. Rahvusooper aga jätkab üllatustega. Uue hooaja lävel otsustas Muusika uurida Estonia ooperijuhilt **Mart Mikult** ja turundusjuhilt **Ülla Veergilt** lähemalt, mida ja kuidas rahvusooper teeb, et oma publikule lähemale jõuda, ning kust tulevad kõik need ideed.

Mart Mikk, te olete ooperijuht, see koht loodi vist üsna hiljaaegu?

Jah, alates 2010. aastast tehti majas struktuurimuudatus, mille käigus loodi peadirektori, loomingulise juhi ja balleti kunstilise juhi kõrvale ooperijuhi ametikoht. Ooperijuhi vastutusvaldkond koosneb kolmest aspektist: pikk planeerimine ehk teisisõnu teoste välja pakkumine, esitajate, lavastajate ja kunstnike leidmine ning kolmandaks ooperilauljate järelekasvatul silma peal hoidmine. Lisaks tuleb tihedas koostöös hea kolleegi Lea Petersoniga planeerida detailset graafikut kuude ning nädalate lõikes, miljonit pisiasja arvesse võttes.

Teil algab ooperijuhina siin majas varsti viies hooaeg, mis on selle ajaga muutunud?

Endal on seda üsna raske öelda, võibolla peaks teiste käest küsima. Siiski loodan, et kõik on muutunud avatumaks ja arusaadavamaks, majasiseselt teavad inimesed oma tööplaani ja koormusi palju pikemalt ette. Suures organisatsioonis ei toimu muudatused üleöö ja esimesed tulemused hakkasid

ilmnema ehk alles kaks aastat peale tööle asumist. Viimase pooleteise hooaja jooksul välja tulnud lavastused, "Faust", "Tannhäuser", "Armujook", on tegelikult alles esimesed etendused, millesse olen saanud realselt panustada. Publiku poole peal on muutunud see, et meie valikuid on hakatud ilmselgelt rohkem usaldama, külastatavus suureneb pidevalt.

Alates Aivar Mäe tulekust on tekkinud täiesti uus meeskond: Vello Pähn, Toomas Edur ja teie. Kas tajute, et ajate ühte suurt asja?

Olles omavahel kõik päris vanad tuttavad, olime seda võimalikku koostöötamise mudelit arutanud juba aastaid varem. Kunstis on isikupära ja individualism väga tähtis, kuid suurte eesmärkide osas peavad kõik sada protsenti ühel meelel olema. Ehkki on naljaga öeldud, et teatris ei tohi liialt palju demokraatiat lubada, peitub siiski edu erinevate üksuste laitmatu koostöös, vastastikkuses usalduses ning lugupidamises. Püüame neljakesi vähemalt ühel korral nädalas kokku saada, et probleeme ja tulevikuplaneid arutada.

Rahvusooper on viimasel ajal väga jõuliselt pildile tulnud, hooaja 2012/13 reklaamikampaania "Ooper on lähedal" oli oma värskusena midagi täiesti uut. Kust sellised head mõtted tulevad?

Estonial klassikalises mõttes reklaamiagentuuri pole. Aga konkreetselt see kampaania sündis turundusosakonna, Toomas Volkmanni ja mitmete estoonlaste koostöös. Tegu polnud müügikampaaniaga, pigem oli see imagoreklaam.

Möödunud hooaja üks tipp hetki oli kindlasti "Estonia maja 100" juubeli tähistamine. Kuidas sellise mastaapse ürituse kokkupanek üldse toimub?

Loomingulisel kollektiivil on loominguline aju, mis ideid genereerib. Eelkõige tihe koostöö kunstilise, tehnilise ja turunduse valdkondade vahel, et asjad töötaksid, ja nad oleksid huvitavad ja vaimukad, et neid oleks võimalik tehniliselt teostada ja et nad jõuaksid sihtrühmani. Kõik tegid selle nimel suuri pingutusi. Kogu selle süsteemi mootor oli loomulikult Aivar Mäe, kogu festival oli hästi tema nägu. Uskumatu, milline energia ja uudsete ideede hulk on ühes inimeses peidus! Alati võib ju olla vastuvaidlejaid ning ohkijaid, kuid lõpptulemus on see, mis loeb. Estonia maja juubel tõi kaasa oma moodsa turboefekti. Paljud ei uskunud, et see sündmuste jada saab nii suure publiku ja ajakirjanduse huvi osaliseks. Kui pidustused lõppesid, tundus nii mõnelegi, et nüüd on joon alla tõmmatud ja puhkame veidi. Lõppkokkuvõttes läks aga kõik samasuguse hooga edasi. Oli tõesti väga jõuline hooaeg ning üritame samamoodi edasi toimetada.

Kas ooperijuhina olete kursis ka välismaal toimuvaga?

Eks ma võimaluste piires ikka kursis olen, aga peaksin kindlasti rohkem olema. Kahetsen, et pole piisavalt aega käia mitmetel olulistel festivalidel ning teatrites. Samas suhtlen oma kolleegidega teistes riikides oluliselt sagedamini kui arvata võiks, vahetame mõtteid ja kasulikku informatsiooni, tihedad sidemed ulatuvad kuni Metropolitan Operani. Tegelikult on sellel alal tegijate ring väga väi-

ke, kõik tunnevad kõiki. Aga jah, alati võiks rohkem teadlik olla, mis mujal parasjagu sünnib.

Kas väljastpoolt on ka mõni impulss tulnud, et just nimelt seda lavastajat või lauljat tahaks meile kutsuda? Häid lavastajaid pole ju kunagi ülearu.

Oleme viimasel ajal leidnud selliseid lavastajaid, kes on andnud palju nii publikule kui ka trupile. Häid lavastajaid on tõesti vähe. Me ei saa kahjuks minna, rahapatakas tasuks, turule, kus "müüakse" lauljaid ja lavastajaid. Ostujõud pole lihtsalt nii suur. Selleks, et siia tuleks mõni hea lavastaja või laulja, peame esmalt leidma nendega ühise keele. Neil endil peab olema huvi siin töötada, sest siin ei saa nad päris kindlasti seda honorari, mida tavapärastel mujal. Selleks, et nad üldse telefonitoru tõstaksid, peab nendeni olema jõudnud kuulmus, et siin on vahva ja tehakse põnevat repertuaari. Tagasisidest tajub üha rohkem, et sõna on levinud. See tekitab väga hea tunde.

Pärast "kuldaja" lõppu valitses Estonia teatris pikka aega oma tugevate lauljate põud, oli omamoodi üleminekuajag. Kas praegu saab oma lauljatest jälle täiskoosseisu välja panna?

Endiste aegadega võrreldes on meil suhteliselt väike ansambel. See on tänapäeval valitsev trend, et palgaliste lauljate arv hoitakse pigem tagasihoidlikuna. Kindlasti on meie lauljate hulgas mitmeid, kellega võiks uhkusega minna ükskõik kuhu. Samuti on tööta-

mas piiri taga mitmeid eesti rahvusest lauljaid, kelle siiatulekut ma loen suureks saavutuseks, nagu näiteks Ain Anger ja Lauri Vasar. Üldse kasutame senisest rohkem külalislauljaid. Põhjus on mõneti turunduslik, lõppude lõpuks algab publiku hulk, kes regulaarselt Rahvusooperit külastab, kusagilt 0,... protsendilt ja selleks, et nad tuleksid ühte lugu mitu korda vaatama, peab olema midagi, mis teeb nende jaoks asja huvitavamaks. Samas töik, et meil on võimalik ainult eesti lauljatega esitada Wagneri "Tannhäuser", on omamoodi uskumatu ja uhke.

Mis printsiibil käib külalisloistide valik? Kas on selliseid juhtumeid, kus spetsiaalselt ühe laulja jaoks teatris võetakse kavva ooper?

On ikka, aga kuna ühe tüki kavvavõtmise protsess kestab keskkeltläbi neli aastat, siis võib juhtuda, et selleks ajaks on see konkreetne laulja juba kusagil mujal. Nii on üsna raske ajastada. Külalisloistide valik lähtub vajadustest ja võimalustest. On rolle, mille esitajat oma majast leida ei õnnestu, teinekord on vaja värskendust, mis tõmbab etenduse uue hooga käima, on ka perioode, mil meie lauljad on hõivatud uue etenduse lavaletoomisega. Eks see ongi üks paras mo-saiigi ladumine. Kuna oleme repertuaari-, mitte *stagione*-teater, siis mängime igal õhtul nädalas erinevaid nimetusi. Seetõttu pole võimalik ega ka otstarbekas tuua lennukiga vaid üheks õhtuks kohale mitu külalislauljat.

Aga vahel tuleb selline äkklenutamine siiski ette?

Tuleb muidugi. Mulluse hooaja lõpul oli näiteks üks "Traviata" etendus, kus veel eelmisel hommikul polnud olemas ei Violetta ega ka Alfredo osatäitjat. Viimasel hetkel tuli neu Tšehhist, noormees Lätist ja etenduse lõpul seisid inimesed aplodeerides püsti, omamata vähimatki aimu tormakatest telgitagustest. Lauljate leidmine käib teinekord vägagi kummalisi radu pidi, palju abi on kolleegidest teistes riikides. Osa kolleegidega tekib pikapeale teatav keemia,

klapp ja usaldus, ollakse justkui teineteisele kõrvadeks. Nii piisab vahel laulja palkamisel üksnes mõne hea sarnase maitsega inimese soovitusel. Ka agendid pakuvad pidevalt lauljaid. Mõnda agentuuri usaldad rohkem, mõnda vähem.

Kas oma maja lauljad tööpuuduse üle ei kurda?

Kindlasti pole meie lauljatel vähe tööd ja hea kolleegiga tahetakse alati koostööd teha. Koormus on päris suur, iga nädal on meil kaks ooperietendust, lisaks kaks-kolm muud žanri, näiteks lasteetendus või operett. Lõppenud hooajal andsime suurel laval üle 240 etenduse, mis on väga palju. Ka ooperikooriga on praegu üsna hea seis. Eks tenorite põud ole alati, aga juurde on tulnud välismaalasi, nii et ei kurda. Teatris töötamiseks ei pea olema lihtsalt hea laulja või armastama muusikat, peab olema mingi eriline "kiiks". Tahe igal õhtul endale nägu pähe teha, panna ette võltshabe, kehastuda kord rüütliks, kord ahviks

Mis nipiga te välismaal leiba teenivaid eesti lauljaid kodulavale meelitate?

Nad tulevad alati hea meelega, kui selleks võimalus avaneb. Koduteatrisse tulek toimub alati millegi arvelt, loobutakse tavapärastest honorarist ja ohverdatakse isiklik vaba aeg. Ma ei ütle, et meil siin ideaalne maailm on, kindlasti on puudujääke. Kuid osaliselt just tänu külalistele saame aru, mis on veel vajaka ja näeme kõige parandamise nimel iga päev suurt vaeva.

Räägime veidi ka repertuaarist.

Repertuaari võiks tinglikult jagada kolmeks. Esimese osa moodustab ooperiliteratuuri raudvara – “Traviata”, “Boheem”, “Carmen” jne. Teist gruppi silmas pidades mõtiskleb vaataja: “Olen sellest teosest midagi kuulnud, aga pole kunagi näinud”. Ja kolmandat võiks nimetada gurmaanide kategooriaks, sinna kuuluvad eesti algupärandid ning maailmas vähe lavastatud ooperid. Kui tekib õige balans nende kolme kategooria vahel, siis hakkab publik n-ö jalgedega hääletama. Muidugi ei aja me siin mingit ülimat professionaalset kretinismi taga, et teeme, nui neljaks, lugusid, mida keegi pole teinud ja keegi ei taha näha. Veerandi meie publikust moodustavad turistid, kelle jaoks standardooperi nimi afišil mängib suurt rolli. “Traviatas” on ju oma maagia tugevalt olemas, miks teda muidu nii palju mängitakse. Sellised kassamagnetid peavad pidevalt repertuaaris olema. Aga nagu ma enne mainisin, on publik hakanud meid õnneks usaldama. “Armujook” kuulub ka standardrepertuaari, kuid järgmisel hooajal esietenduvad ooperid on mõlemad suhteliselt harukordsed lood.

Septembris jõuab lavale Händeli “Rinaldo”. Maailma mastaabis on “Rinaldo” muide oluliselt kuulsam, kui paar aastat tagasi välja tulnud “Julius Caesar”. Kontratenoreid me ei kasuta, ka oleme teinud muusikas ohtralt kärpeid, nii et poole ööni see kesta ei tohiks.

Teine uuslavastus on kevadel etenduv Hindemithi kriminaalooper “Cardillac”, mis kõlab Eestis esmakordselt. Lavale toome just algupärase versiooni, mis on dramaturgiliselt oluliselt põnevam ja jõulisem kui hilisem. Tegu on puhtakujulise krimkaga, lavastama hakkab seda paha poisi mainega Vilppu Kiljunen Soomest.

Mis elu elab aga eesti ooper?

Põhiline on, et elab. Tambergi “Cyrano de Bergerac” on meie repertuaaris jäädavalt, Tõnu Kõrvitsa ooperit “Liblikas”, mis esietendus möödunud hooajal, esitame uuel hooajal veel. Aga eesti ooperid... jah, midagi pole teha, tühjale majale ei saa mängida, seetõttu tuleb neid väga hoolsalt planeerida. Tagantjärele oleks võinud “Liblika” etendusi esimesel aastal isegi rohkem olla, aga alati jääb see risk, et kui liiga palju teha, tuleb võibolla hiljem lõivu maksta. Jälle suur kummardus publikule, nad usaldasid meid ja tulid vaatama, oleme saanud palju väga head tagasisidet. Praegu on töös kaks uut tellimust: Tauno Aints kirjutab lastetükki, mis tuleb välja 2015. aasta novembris ja hooajal 2017/18 esietendub eesti helilooja ooper, mille saamiseks on välja kuulutatud konkurss. Kahjuks süsteem, kuidas üks tükk

majanduslikus mõttes töötab, on eesti ja sellel põnevamat sorti ooperi jaoks üsna halastamatu. Et tehtud kulutused tagasi teenida, peaks teda mängima täispileti hinna maksnud täissaalile vähemalt 25 korda. Kaugeltki mitte kõik teosed selleni ei küüni. Aga mõned riskid tulebki teadlikult võtta.

Viimasel ajal on Estonia andnud mitmeid külalisetendusi teistes riikides. Kui oluliselt peate gastrolle?

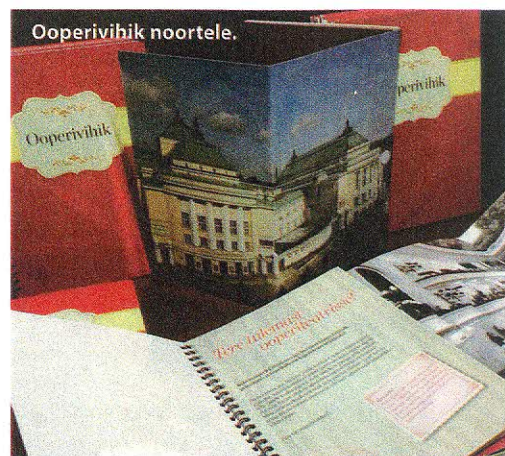
Väga oluliseks. Kõige rohkem reisib rahvusvahelises mastaabis ringi meie ballett, olen siiralt uhke Toomas Eduri saavutuste üle. Tervete teatrite vahetused, mida oleme teinud Läti, Leedu ja viimati Valgevenega, on suurepäraselt toimunud. Samuti liigume palju ringi Eestis. Oleme “lahti kangutanud” Paide kultuurimaja pöördlava ja orkestrirühmu. Sama on kavas Narvas. Ka seal avastasime kultuurikihi alt pöördlava ja panime selle kriginal liikuma, mis avab meie ees omakorda täiesti uued võimalused. Siis veel Viljandi, Tartu, Pärnu, Jõhvi ning sügisel Saaremaa.

Kas kõne alla võiksid tulla gastrollid ka Venemaal, Moskvast ja Peterburis, kus on kuulsad ooperimajad ja ülimalt teadlik publik?

Muidugi oleks see väga uhke ja võin öelda, et see on ka juba plaani võetud. Teine asi on see, mis meie majas sel ajal toimub. Nagu ütlesin, pole meil eriti võimalust jätta lihtsalt üks nädal tulu teenimist vahele, sest olemusvõitlus on päris karm. Praegu on meil vene repertuaari vähevõitu, kavas vaid “Padamand”. Kui aus olla, siis vene publik meil ooperit eriti vaatamas ei käi, balletti külastatakse rohkem. See on samuti üks mõttekoht. Novembris tuleb Rimski-Korsakovi “Lumivalgekese” kontsertettekannet, samuti on kavas Tšaikovski festival helilooja 175. sünniaastapäeva tähistamiseks.

Kui vaadata teie erinevate haridusprojektide hulka, siis töö noortega tundub olevat üks rahvusopera tunnussõnu?

Meie publik on mujal maailmas harjumuspärasest keskmisest teatripublikust oluliselt noorem, seda on paljud külalised häälekalt imestanud. Kui Estonia 1906. aastal kutselise teatrina asutati, oli Theodor Altermann 20-aastane ja Paul Pinna 21-aastane. Sellest hetkest alates on meie teater oma olemuselt olnud nooruslik ja see vaim on kandunud üle sajandi tänasesse päeva. Kõik projektid – “Aken ooperi- ja balletimaailma”, “Ka ooper kõlab tuttavalt”, “Päikesekuningast Kratini”, “Kontsert kõige pisematele” – on andnud

häid tulemusi ja noori kaasa haaranud. Kõige keerukam publik on kindlasti hilis-teismelised. Teater on ju muinasjutt, nemad on aga just sellest muinasjutuajast välja saanud. Mitte sellepärast, et nad ei saa aru või et neil pole huvitav, aga nad teadlikult tõrjuvad sellist kokkupuudet muinasjutuga. Ka neile on tükke olemas ja nad käivad ka vaatamas, kuid see on sektor, kuhu pole mõtet põhjatult matta. Kui nad ühel päeval sellest “muinasjutuõudusest” üle saavad, tulevad nad jälle tagasi.

Peale selle toimuvad meil pidevalt esseekonkursid, avatud on teatriblogi. Tegime koostööd Itaalia saatkonnaga, tuues üle Eesti kohale terve saalitäie lapsi, kes kirjutasid oma muljeid “Rigoletto” peaproovist. Äärmiselt kihvt lugemine oli. Hiiumaa tüdruk Adele Vaks, kes tuli võitjaks, käis nüüd Itaalias, kohtus Leo Nucciga, täiesti unelmate lugu. Tasub kohale tulla, on etendusi, mille lõpuvõitlused meenutavad häälekuselt rock-kontserte!

Üsna varsti on tulekul veel üks festival, sedapuhku Saaremaal?

Me ei eelda, et kõik peavad alati meie juurde tulema, läheme ise hea meelega oma publikule lähedale. Oleme teinud lisaks külalisetendustele Eesti eri paigus, tihedama kava festivalilaadset asja, kus ooperi kõrval tulevad esitamisele ballett ja operett. Samuti midagi lastele. Festivali “Estoonlastelt saarlastele” raames oleme Saaremaal teinud juba casting’u, kus valisime noorteprojekti häid lauljaid ja tantsijaid, sellest tuleb kokku gala-kontsert, mida esitatakse Kuressaare spordikeskuses. Mõõda Eestimaad sõitmine ja oma teatri tegemiste tutvustamine on jätkusuutlik, see toimib väga hästi ja läheb inimestele hinge. Sellesse panustavad kohalikud ettevõtjad, seega on see mitme osapooliga projekt.

Mart Mikuga vestelnud Hele-Mai Poobus

Rahvusoper Estonia avalike suhete ja turundusjuht **Ülla Veerg**

Paljudel on meeles Estonia 2012. aasta innovatiivne meediakampaania ning pilkupüüdvad ja huvitava kontseptsiooniga plakatid linnaruumis. Kuidas rahvusoper sel aastal oma uut hooaega tutvustab?

Ka sel aastal tulime välja reklaamidega, kus on kandev roll kvaliteetsetel fotodel ja videol. Kampaaniat "Kohtume õhtul Estonias!" võib pidada järjeks kampaaniale "Rahvusoper on lähedal", millega alustasime ülemöödnud hooaega ja tutvustasime rahvusoperi uut visuaali. Soovime kujutada atraktiivset kontrasti, vastandada ja samas ühendada argipäevane teatraalsusega ja lihtsus eksklusiivsusega. Kui eelmises pildiseerias olid tuntud lauljad-tantsijad toodud linnaruumi ja sõnumit võrstsitati spetsiaalse teatrilase keelekasutusega, siis praeguses kampaanias üllatavad muinasjutulistena tunduvad teatritegelased tavapärasel elurütmis tööd tegevaid inimesi ja edastavad ootamatut (või ka väga oodatud) lihtsa kutse – kohtume teatris!

Kampaaniad on välja töötanud ja teostanud Rahvusoper Estonia meeskond, pildistas Toomas Volkmann. Saime siin esile tõsta oma sponsoreid, pildistasime nende keskkonnas. Näiteks Tele2 montööri üllatab tema kõrvale katusele maandunud luik (baleeriin), aga SEB teller näeb õhtusele teatritendusele mõeldes klientides Mozarti-aegseid muusikuid.

Minult on palju küsitud, millist agentuuri me kasutame ja ollakse meeldivalt üllatunud teada saades, et oleme ise kampaaniade ideede autorid ja teostajad. Vaid mõne suuremate ideede realiseerimiseks kasu-

tame aeg-ajalt agentuuride abi. Kõige taga on asjalik meeskond, julgus suuri asju ette võtta ja kirklik tegutsemine.

Ka rahvusoperi koduleht püüab pilku ning seal on alati palju huvitavat.

Eks me püüame ära arvata, mida inimesed ootavad ja loodavad. Vaatame statistikat, õpime ja katsetame. Kodulehe lahendus ja mitmed head soovitusel on firmalt Okia. Meie blogid, sealhulgas noorte teatriblogi, kus noored ise saavad arvustusi kirjutada ja reisiblogid on väga populaarsed. Teatri tegemistest annab operatiivset infot meie Facebook ja selle paremaks kasutamiseks sai just värske strateegia välja töötatud. Ka arendame Youtube'i ja Instagrami kasutamist ning töös on tänapäevase kasutajasõbraliku müügi-programmi väljatöötamine. Tegemist ootab nõuandelehekülj lapsevanematele ja õpetajatele ning peagi saab valmis keskkond vaheajateellimuste vormistamiseks nutitelefonis.

Väga positiivselt on silma hakanud ka Estonia erinevad noorteprojektid ja üritused nii pealinnas kui maakondades.

Meie laste- ja noorteprojektid haaravad kõiki vanusegrupe. Esimest tutvust teatri ja klassikalise muusikaga saab teha juba väga varakult, osaledes väga populaarseks saanud beebikontsertidel. 0–3-aastastele on kontserdi ajaks talveaia põrandale laotatud hügelisuur 3D tegelustek, millele on kinnitatud teatriga seotud esemed: dirigendikepp, baleeriini seelik, Estonia maja makett jm. 3–5-aastased saavad programmis "Hunt ja seitse kitsetalle" koos juhendajatega väikese muusikalavastuse kokku panna ja kaaslastele ette kanda. Veidi vanematele peetakse juba loenguid balletiajaloo ja juhatakse ooperimuusika maailma. Paar korda aastas toimuvad kirjandikonkursid, koostöös EMTA

ja Itaalia saatkonnaga sõitis "Verdissimo" konkursi võitja kevadel Itaalia ooperieluga tutvuma ja sellest valmib sügisel ETV-s ka film. Järgmine konkurs on novembris balletiteemaline. Korraldame igal kevadel näituse hooaja jooksul laekunud joonistustest ja kirjutistest ning jagame pidulikult vastuvõtul parimatele auhindu. Kevadel andsime välja "Ooperivihiku", mis on õpetajate hulgas suurt tähelepanu pälvinud, ja sügisel on tulemas "Balletivihik". Taas ootame noori teatritehnikke liituma klubiga WANTED!

Väga oluliseks peame ringreise Eestis ja maakonnafestivale. Esimene pikem külaskäik "Ooper ja ballett südames" oli Paides. Viisime läbi noorteprojekte koolides, andsime kontserte kirikutes ja klubides ning etendus Paide Kultuurikeskuses. Lastegalal osalesid kohalikud noored tantsijad ja lauljad. Aivar Mäe innustab alati kohalikke ettevõtjaid ja omavalitsusi festivale toetama ja seda tehakse hea meelega. Nii saame vahel teha nii mõndagi kasulikku: näiteks Paides renoveeriti kultuurikeskuse lava ja avati orkestriauk. Muidu poleks balletitendust seal anda saanudki.

Sel aastal valisime festivalipaigaks Saaremaa, saarerahval on keeruline Tallinna etendusele tulla. Suvel on seal küll ooperipäevad, aga hoopis teistsuguse kava ja teisele sihtgrupile. Juhatasime noori saarlasi teemasse juba kevadel, kui lasteprojektides osales kokku 1500 last. Kõiki soovijaid ei saanudki kahjuks vastu võtta. Festivali "Estonianlastel saarlastele" raames tuleb oktoobris Kuressaares lisaks balletile ja operetile lavale lastegala, mille lavastab Mart Mikk. Kevadel valiti selle tarbeks välja noored lauljad, tantsijad ja pillimehed. Muide, ka beebitekk sõidab kaasa, nii et Saaremaa mudilased on oodatud oma esimesele kontserdielamusele. Järgmisena on meil 2016. aastal plaanis nädalane festival Narvas.

Millised on populaarsemad etendused ja kui palju käib teil publikut?

Saali täituvus on 85 protsenti, mis on läbi aegade parim tulemus. Populaarsemad on ooperitest "Tannhäuser" ja "Faust", ballettidest "Manon" ja "Pähklipureja", lastelavastustest "Lumivalgeke ja seitse põialpoissi" ning "Pipi Pikksukk", operetidest "Savoy ball". Muidugi on alati oodatud nn kuldne klassika ehk siis "La traviata" ja "Luikede järv". Meeleldi tullakse publikust eesti soost olistid, kes mujal leiba teenivad. Viimati rõõmustas rahvast Lauri Vasar, loodame, et seliseid kohtumisi tuleb veel ja veel.

Ülla Veergiga vestelnud Ia Rimmel